

Δράση λίγο πριν το ... τέλος

Το να είσαι Φύλακας δεν είναι κάτι που μπορείς να αποδεχτείς με ευκολία. Πρέπει να αφήσεις πίσω την οικογένεια και τη ζωή που είχες για όλα εκείνα τα χρόνια. Ήμουν 15 χρονών, όταν οι Φύλακες με έσωσαν από τον βέβαιο και γραπτό μου θάνατο, κατά τη διάρκεια των αιματηρών συγκρούσεων στην Ουκρανία το 2015. Όταν ξύπνησα μετά από τη διάσωσή μου από τους Φύλακες, θυμάμαι να λέω πως θα ήταν προτιμότερο να είχα πεθάνει. Ήθελα να σώσω την ανθρωπότητα από τον φόβο και τη δειλία μου. Ποτέ δεν είχα δυνατό χαρακτήρα. Μαθαίνοντας για το έργο των Φυλάκων, σκέφτηκα πως θα μπορούσα να δώσω στην προσωπικότητά μου άλλη μια ευκαιρία, διότι όπως είπαν πολλοί σοφοί στο πέρασμα των αιώνων, *αφού κάνουμε ένα λάθος δεν πρέπει να αυτοτιμωρούμαστε και να σταματάμε την προσπάθεια*.

Έτσι, βρέθηκα εκεί όπου αργοπεθαίνουν πολλοί και οι άνθρωποι δεν λογαριάζονται άνθρωποι. Ξέρω πως είναι τιμή μου να με έχουν επιλέξει ανάμεσα σε τόσους άλλους, αλλά θα πρέπει να πω πως το να στέλνεις ένα ανήλικο παιδί σε ένα από τα Χιτλερικά στρατόπεδα συγκέντρωσης δεν ήταν κάτι ιδιαίτερα ευφύες. Η αποστολή μου απλή. Έπρεπε να διασώσω ένα δεκαεξάχρονο κορίτσι που προερχόταν από εβραϊκή οικογένεια και ήταν βέβαιο πως θα οδηγούνταν στους θαλάμους αερίων για την τόλμη της. Το ναζιστικό καθεστώς δεν δεχόταν τη διαφορετικότητα. Αν και οι Φύλακες μου είχαν δώσει όπλα για να μπορώ να αμυνθώ αν χρειαστεί, δεν είχα το θάρρος να στερήσω τη ζωή κάποιου, επειδή δεν είχε τη δύναμη του χαρακτήρα και της προσωπικής του γνώμης. Ήμουν σίγουρη πως οι φύλακες το έλαβαν υπόψη τους και γι' αυτό έστειλαν μαζί μου τον Χανς, έναν πολύ καλά εκπαιδευμένο στρατιώτη της οργάνωσης, που ήταν μόλις 17 χρόνων.

Ήμασταν ήδη δύο ώρες στο Άουσβιτς και όμως δεν είχαμε ανταλλάξει λέξη. Ήταν σκεπτικός και δεν τολμούσα να του αποσπάσω την προσοχή. Το βλέμμα του ήταν παγωμένο. Ήξερα πως σκεφτόταν την οικογένειά του. Ο Χανς είχε σωθεί από τους Φύλακες το 1939, όταν ένας στρατιώτης ετοιμαζόταν να τον εκτελέσει κι ας ήταν μόλις 9 χρόνων. Οι στρατιώτες δεν λογάριαζαν την ηλικία και το φύλο. Εκτελούσαν εν ψυχρώ όλους αυτούς που είχαν διαφορετική άποψη.

Ξαφνικά, ενώ κοιτούσα με περιέργεια το πλήθος μαζεμένο γύρω μας σαν ένα κοπάδι ανοργάνωτων ανθρώπων, είδα να σέρνουν την κοπέλα από τα μαλλιά σαν να είναι ζώο. Γυρνώντας στον Χανς, είδα το βλέμμα του καρφωμένο στον στρατιώτη και στο τσακ πρόλαβα να του πάρω το όπλο από το χέρι, πριν κάνει το μοιραίο λάθος.

“Τι κάνεις;”, με ρώτησε με απειλητική και τρεμάμενη φωνή.

“Πρώτον δεν πρόκειται να σε αφήσω να γίνεις δολοφόνος χωρίς να υπάρχει λόγος και δεύτερον δεν θυμάσαι τον βασικό μας κανόνα; Δεν πρέπει να επεμβαίνουμε στη ζωή οποιουδήποτε. Μπορεί να αλλάξει ολόκληρη την Ιστορία. Μπορεί η αλλαγή αυτή να καταστρέψει ολόκληρο τον κόσμο”, απάντησα, επαναλαμβάνοντας κατά λέξη ένα από τα καλύτερα αποφθέγματα που μας είπε ένας από τους καθηγητές μας κατά την εκπαίδευση.

“Δεν είχες τίποτα καλύτερο να κάνεις από το να απομνημονεύσεις όλο το βιβλίο;”, με ρώτησε με έναν τόνο κακίας στη φωνή του.

“Δεν το απομνημόνευσα. Απλώς το διάβασα”, είπα με επίτηδες πληγωμένη φωνή.

“Που έχοντας φωτογραφική μνήμη σημαίνει το ίδιο”, είπε “Αλλά έχεις δίκιο” και συνέχισε λίγο πιο ήρεμα “δεν πρέπει να χρησιμοποιώ τόσο εύκολα το όπλο.”

Ακολουθήσαμε την κοπέλα και τον στρατιώτη μέσα σε ένα κτήριο που είμαι σίγουρη πως ήταν το σπίτι κάποιου σημαντικού αρχηγού, κυρίως από τους πολλούς αγκυλωτούς σταυρούς που απεικονίζονταν εξωτερικά. Το κτήριο δεν ήταν απλώς πολύ μεγάλο σε μέγεθος. Είχε κύρος και μεγαλοπρέπεια. Κάτω από κάθε παράθυρο υπήρχαν σκαλισμένα σε ολόλευκο μάρμαρο εικόνες που παρέπεμπαν στη μεγαλειότητα του Αρχαίου Ελληνικού πολιτισμού. Γνωρίζαμε από πριν για την έντονη φρουρήρηση αυτού του κτηρίου όπως και για το ότι η έξοδος θα ήταν άκρως επικίνδυνη. Θα έπρεπε να δαμάσουμε όλη την τύχη που έρρεε στο αίμα μας για να βγούμε από εκεί ζωντανοί. Μετά τη σχετικά εύκολη είσοδό μας στο κτήριο, λόγω της ομιλίας μου στα γερμανικά αλλά και τις ελάχιστες παρεμβάσεις του Χανς που έδειχνε να μισεί τη μητρική του γλώσσα, όσο και τον Χιτλερικό στρατό, εντοπίσαμε την κοπέλα. Δεν ήταν ιδιαίτερα δύσκολο, αφού το κατάξανθο μακρύ μαλλί της, ξεχώριζε μέσα στα μαύρα έπιπλα και τους παρόμοια βαμμένους τοίχους. Καταστρώσαμε ένα σχέδιο. Εγώ, ούσα κορίτσι, θα ήταν προτιμότερο να μείνω λίγο πίσω για κάλυψη, ώστε να μην προκαλέσω με την έντονη παρουσία μου, κυρίως σε ένα τόσο έντονα ρατσιστικό περιβάλλον. Προσωπικά δεν συμφωνούσα, αλλά αφού είδα το άγριο βλέμμα του Χανς, κατάλαβα πως αυτό το μέρος της αποστολής ήταν δικό του. Κυρίως για να ηρεμήσει ψυχικά. Αυτή η μάχη δεν θα γινόταν με όπλα. Θα ήταν μία μάχη το αποτέλεσμα της οποίας θα αποκαθιστούσε το άδικο που είχε δημιουργήσει το έθνος στο οποίο ανήκε κάποτε.

Βγαίνοντας από την αίθουσα σκεφτόμουν όλους τους ανθρώπους που βρήκαν άδικο θάνατο σε αυτό το μέρος, όταν άκουσα τρεις πυροβολισμούς. Δεν πρόλαβα να γυρίσω και ένα δυνατό χέρι με άρπαξε και άρχισε να με τραβάει προς τον κόσμο. Ήταν ο Χανς. Είχε ήδη σώσει την κοπέλα, αλλά είχε παραβιάσει πάνω από τους μισούς Κανόνες του Κώδικα. Η κοπέλα φαινόταν χαμένη, αλλά δεν ασχολήθηκα με αυτό. Οι τρεις θάνατοι που σκόρπισε με την κίνησή του ο Χανς με είχαν κάνει να μισήσω την ανθρωπότητα για την ανακάλυψη του όπλου. Ήθελα να του μιλήσω, αλλά ήμουν σίγουρη πως θα είχαμε να αντιμετωπίσουμε πολλά, όταν γυρίζαμε πίσω στο αρχηγείο.

Έτσι και έγινε. Όταν γυρίσαμε ο διευθυντής μας υποδέχτηκε με ένα βλέμμα που φόβιζε ακόμα και τον πιο θαρραλέο. Ευτυχώς, η μόνη τιμωρία που μας επιβλήθηκε ήταν τρεις μήνες διαθεσιμότητα. Η κοπέλα, αφού μας ευχαρίστησε, ακολούθησε τους εκπαιδευτές για να της εξηγήσουν την όλη ιστορία. Από όλη αυτή την περιπέτεια, αυτό με ευχαρίστησε περισσότερο η σωτηρία αυτού του κοριτσιού, που, αν είχε άλλη καταγωγή θα ζούσε μία φυσιολογική ζωή. Άλλα ο φυλετικός ρατσισμός, το κύριο χαρακτηριστικό του χιτλερισμού, της είχε στερήσει αυτή την ευκαιρία. Από τώρα και στο εξής εντάσσεται κι αυτή στην ομάδα των Φυλάκων και θα αναλάβει δράση αμέσως μετά την εκπαίδευσή της.

Δάφνη Άρχοντα